

Lekcja 6

5 listopada

ON UMARŁ ZA NAS

Zakres studium: Iz 52,13-53,12.

Część I: Przegląd

Ofiarna śmierć Chrystusa jest najważniejszą prawdą we wszechświecie. Jezus Chrystus złożył siebie w pojednawczej ofierze, umarł za nasze grzechy (Rz 3,25; 4,25; 1 Kor 15,3; Hbr 2,17; 1 J 2,2; 1 J 4,10). Największa możliwa ofiara została złożona, kiedy Król wszechświata przyszedł na nasz grzeszny świat, prowadził bezgrzeszne życie jako człowiek, a następnie umarł za nas. Prawdziwe chrześcijaństwo jest oparte na prawdzie o ukrzyżowanym Chrystusie (1 Kor 2,2).

„Ofiara Chrystusa dla zgładzenia grzechów jest wielką prawdą, wokół której skupiają się inne prawdy. Każda prawda Słowa Bożego, aby została właściwie zrozumiana i doceniona, musi być studiowana w świetle płynącym z krzyża Golgoty. Przedstawiam wam wielki pomnik miłosierdzia i odrodzenia, zbawienia i odkupienia — Syna Bożego wywyższonego na krzyżu. On ma być źródłem wszelkich kazań i wykładów wygłaszanych przez naszych kaznodziejów” (Ellen G. White, *Studzy ewangelii*, Warszawa 2003, s. 315). „Ze wszystkich chrześcijan adwentyści dnia siódmego powinni być pierwszymi w wywyższaniu Chrystusa przed światem” (tamże, s. 107). Śmierć Jezusa na krzyżu jest podstawą całej biblijnej nauki.

Inkarnacja Jezusa Chrystusa służy realizacji kilku celów: (1) Odkupienie ludzkości - Jezus urodził się jako człowiek, aby umrzeć za nas (Mk 10,45; J 3,16-17). (2) Objawienie ludziom prawdziwego charakteru miłującego Boga (J 1,14; 10,28-30; 14,6-9). (3) Pokonanie szatana i obalenie jego fałszywych twierdzeń (Mt 4,1-11, J 12,31.16,11, Hbr 2,14). (4) Dowiedzenie, że pierwszy Adam mógł być posłuszny Bogu, jak Chrystus w swoim człowieczeństwie doskonale wypełnił prawo Boże i wiódł bezgrzeszne, święte życie (Ps 16,10; Łk 1,35; J 8,46; 14,30; Dz 2,24; 1 Kor 15,22.45; 1 J 3,5).

Część II: Komentarz

Cierpiący Sługa

W *Księdze Izajasza* znajduje się pięć szczególnych fragmentów zwanych przez biblistów pieśniami o Słudze Pana: (1) Iz 42,1-9; (2) Iz 49,1-7; (3) Iz 50,4-9; (4) Iz 52,13-53,12; and (5) Iz 61,1-3. Te poematy ukazują dzieło Jezusa Chrystusa. Rozpoczął On swoją publiczną działalność cytując fragment Iz 61,1-2, gdzie jest mowa o Jego misji (zob. Łk 4,16-21). Jednak najlepszym i najbardziej rozbudowanym biblijnym opisem znaczenia śmierci Chrystusa jest Iz 53. Ta zasadnicza pieśń o Cierpiącym Słudze, która zaczyna się pod koniec Iz 52 i obejmuje cały Iz 53, ma symetryczną strukturę (pięć zwrotek, każda po trzy wersy):

1. Iz 52,13-15 - Zagadka: Pieśń zaczyna się zagadką, jako że Sługa jest mądry i wielce wywyższony z jednej strony, zaś z drugiej strony jest zmaltrretowany tak, iż wzbudza przerażenie tych, którzy Go widzą.

2. Iz 53,1-3 - Odrzucenie: Wersety te wskazują na zupełne upokorzenie Sługi. Sługa cierpi, jest wzgardzony, odrzucony i staje się „mężem boleści”.

3. Iz 53,4-6 - Pojednanie: Ta część zawiera sedno sprawy, gdyż podaje powód, dla którego Chrystus miał cierpieć i umrzeć. „On nasze choroby nosił, nasze cierpienia wziął na siebie. (...) On zraniony jest za występki nasze, starty za winy nasze. (...) Pan jego dotknął karą za winę nas wszystkich”.

4. Iz 53,7-9 - Poddanie: Te wersety opisują cierpienie, mękę, śmierć i pogrzeb Chrystusa.

5. Iz 53,10-12 - Wywyższenie: Pieśń kulminuje się zmartwychwstaniem Tego, który złożył siebie w ofierze za grzech, a następnie Jego wywyższeniem i zwycięstwem. On usprawiedliwi wielu, bo „sam ich winy poniesie” i podzieli się z nimi owocami swojego zwycięstwa. Jego śmierć była dobrowolna, ofiarna i pojednawcza. Efekty Jego zwycięskiej śmierci są stosowane do wierzących w Jego wstawienniczą służbę dla nich.

Iz 53 to biblijny fragment, który studiował etiopski dostojnik tuż przed spotkaniem z ewangelistą Filipem. Na podstawie tego proroctwa Filip wyjaśnił mu dobrą nowinę o Jezusie Chrystusie. W wyniku tego studium Etiopczyk nawrócił się do Jezusa i został ochrzczony (Dz 8,26-39).

Krzyż Chrystusa - centralny punkt biblijnej teologii

Paradoksalnie śmierć Chrystusa jest gwarancją życia, gdyż daje nam życie wieczne (J 3,16-17; Rz 3,22-26; 1 J 5,11-12). Żadna teoria nie może w pełni wyjaśnić ogromu znaczenia śmierci Chrystusa na krzyżu. Choć możemy zgromadzić cały szereg powodów, dla których Chrystus umarł, taki obraz oddaje jedynie część

niepojętego znaczenia ofiary Chrystusa złożonej na krzyżu. Ukrzyżowanie Chrystusa świadczy o niepojętej miłości Boga do grzeszników, sprawiedliwości Boga, Jego prawdomówności, chwale Jego charakteru, niezmienności Jego prawa, potworności grzechu, bezpieczeństwie panowania Boga, oraz Jego zwycięstwie nad grzechem odniesionym w ramach wielkiego boju przeciwko szatanowi i siłom zła.

Dlatego śmierć Chrystusa odgrywa zdecydowaną i dominującą rolę w adwentystycznej teologii. Nic nie może odebrać centralnej pozycji i największego znaczenia, jakie są przypisane śmierci Chrystusa na krzyżu (Rz 1,16-17; 3,22-26; 1 Kor 1,30; 2,2; Ef 4,21; Flp 1,21; Kol 1,27-28). To, co wydarzyło się na krzyżu, jest jedynym w swoim rodzaju, niepowtarzalnym i niezrównanym Bożym zbawczym dokonaniem (Hbr 9,28; 10,12.14), z którego wynikają wszelkie zbawcze dobrodziejstwa, w tym wstawiennicza służba Chrystusa w niebiańskiej świątyni. Nic nie może poprawić czy uzupełnić ofiary Chrystusa złożonej na krzyżu. Nie można do niej nic dodać. Zbawienie jest zupełne w Nim (Rz 3,21-26; 1 Kor 1,18.23-24; 2,2; Ga 2,16.21; Ef 2,4-10). Pojednawcza śmierć Chrystusa na Golgocie jest jak źródło, z którego wypływają wszelkie błogosławieństwa. Pojednanie dokonane przez Jezusa na krzyżu zawiera cały genetyczny kod dzieła zbawienia.

Pojednanie dokonane przez Jezusa jest doskonałe. Ellen G. White wyjaśnia: „Kiedy Ojciec ujrzał ofiarę Syna, pokłonił się przed nią w uznaniu jej doskonałości. »To wystarczy« - powiedział. - »Pojednanie jest kompletne«” (Ellen G. White, w: „The Review and Herald”, 24.9.1901). „Nasz wielki Arcykapłan złożył jedyną ofiarę, jaka ma rzeczywistą zbawczą wartość. Kiedy ofiarował siebie na krzyżu, doskonałe zadośćuczynienie zostało złożone za grzechy ludzi” (tamże, w: „The Signs of the Times”, 28.6.1899).

Jezus stał się grzechem i przekleństwem za nas (Iz 53,3-6; 2 Kor 5,21; Ga 3,13), abyśmy mogli żyć wiecznie. To, co zostało dokonane na krzyżu niemal dwa tysiące lat temu, musi zostać zastosowane w naszym życiu, abyśmy zostali odrodzeni na obraz Boga i mieli obfite życie (J 10,10). Chrystus jest naszym Pośrednikiem i wstawia się za nami (1 Tm 2,6) jako nasz Zbawiciel. Jego wstawiennictwo jest kontynuacją Jego zbawczych dokonań dla nas, których podstawą jest Jego ofiara złożona za nas na krzyżu. Potrzebujemy Jego śmierci i życia, abyśmy mogli żyć duchowo (Rz 3,24-25; 5,10). Raoul Dederen podkreśla centralną rolę śmierci Chrystusa: „Podczas gdy Jego ofiara za grzech została złożona raz za wszystkich na krzyżu (Hbr 7,27; 9,28; 10,11-14), po wniebowstąpieniu Chrystus udostępnia wszystkim dobrodziejstwa Jego pojednawczej ofiary” („Christ: His Person and Work”, *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, Hagerstown 2000, s. 187).

Stabilność wszechświata

Cały wszechświat jest bezpieczny na wieczność dzięki śmierci Jezusa na krzyżu. Ludzki język nie jest w stanie opisać jej wielkości i ogromu dobrodziejstw z niej wynikających (Kol 1,19-20; Kol 2,15; Ef 1,10; 6,12; Flp 2,9-10). Bunt i grzech w niebie nigdy więcej nie nastąpią dzięki największej ofierze złożonej przez Jezusa Chrystusa na Golgocie.

Ellen G. White trafnie wyjaśnia, że dobro całego wszechświata w wieczności zależy od tego, czego Chrystus dokonał na krzyżu: „Nie tylko ludzie, ale także aniołowie będą oddawać cześć i chwałę Odkupicielowi, gdyż także oni są bezpieczni jedynie dzięki cierpieniom Syna Bożego. To na mocy krzyża mieszkańcy nieupadłych światów są strzeżeni przed odstępstwem. Krzyż obnaża skutecznie zwiedzenia szatana i obala jego twierdzenia. Nie tylko ci, którzy zostali obmyci we krwi Chrystusa, ale także święci aniołowie są pociągani do Niego przez Jego koronne dokonanie - oddanie życia za grzechy świata” (Ellen G. White, *Manuscript 41*, 1892).

„Kiedy Chrystus zawołał: »Wykonało się!«, nieupadłe światy stały się bezpieczne. Dla nich została stoczona bitwa i odniesione zwycięstwo. Od tej pory szatan utracił resztki sympatii we wszechświecie. Jego twierdzenie, iż Bóg nie jest zdolny do wyrzeczeń, a zatem niesprawiedliwie domaga się ich od swoich inteligentnych stworzeń, zostało na zawsze obalone. Wszystkie jego zarzuty okazały się fałszywe. Niebiańskie wszechświat jest bezpieczny w wiecznej wierności” (Ellen G. White, „The Review and Herald”, 12.3.1901).

„Aniołowie oddają cześć i chwałę Chrystusowi, bo nawet oni nie są bezpieczni, jeśli nie patrzą na cierpienia Syna Bożego. To dzięki mocy krzyża aniołowie w Niebie są strzeżeni przed odstępstwem. Bez krzyża nie byłiby bezpieczni wobec zła tak samo jak aniołowie przed upadkiem szatana” (Ellen G. White, „The Signs of the Times”, 30.12.1889).

Nauka o krzyżu

„Wspaniałość Bożej łaski i tajemnica odkupieńczej miłości stanowią kwestię, w którą „sami aniołowie wejrzyć pragną”. Będzie to przedmiotem ich dociekań poprzez nieskończone lata. Zarówno zbawieni, jak i bezgrzeszne istoty znajdą w krzyżu Chrystusa swoją naukę i swoją pieśń” (Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 11; zob. także tamże, *Wielki bój*, wyd. 20, Warszawa 2019, s. 391).

Ellen G. White radzi, byśmy osobiście studiowali naukę o krzyżu i nauczali jej naszą młodzież: „Objawienie miłości Bożej do człowieka skupia się na krzyżu. Doniosłości tego faktu nie jest w stanie wyrazić

żaden język, żadne pióro nie może opisać ani ludzki rozum ogarnąć. (...) Chrystus ukrzyżowany za nasze grzechy, Chrystus, który zmartwychwstał, Chrystus, który poszedł do nieba, jest lekcją pogładową o zbawieniu, której powinniśmy się uczyć, a także uczyć innych” (Ellen G. White, *Śladami Wielkiego Lekarza*, wyd. 6, Warszawa 2009, s. 305). „Niech młodzież uczyni Słowo Boże pokarmem dla umysłu i duszy. Niech krzyż Chrystusa będzie podstawą wszelkiej nauki i wychowania, centrum wszelkiego nauczania i studiowania” (tamże, s. 338).

Część III: Zastosowanie

1. Co według ciebie znaczy następujące stwierdzenie Ellen G. White: „Tajemnica krzyża wyjaśnia wszystkie inne tajemnice” (*Wielki bój*, wyd. 20, Warszawa 2019, s. 391)?
2. Skoro przez całą wieczność będziemy studiować naukę o zbawieniu i zawsze będziemy odkrywać jej nową, by ją podziwiać i zdumiewać się nią, jak świadczy to o znaczeniu śmierci Chrystusa na Golgocie?
3. Paweł zauważył, że krzyż jest dla niektórych ludzi głupotą, a dla innych zgorszeniem. Ale dla wierzących jest „który jest mocą Bożą i mądrością Bożą” (1 Kor 1,24). Dlaczego Paweł mógł tak twierdzić?